

иска баба за него, а азъ не съмъ глупавъ да го продамъ за по-малко.

Съ поздравъ: Минчо“

— А ти, — каза Минчо на пѣтля, — ще останешъ тукъ да го пазишъ. И мисли си, ако не го опазишъ.

Остана пѣтелътъ да пази козела, а Минчо и лудото магаре отидоха на пазара. Брей, то панаиръ ли бѣше, цѣло чудо! Пловдивскиятъ панаиръ нищо не е предъ него.

— Ей магаре, ей магаре! — развика се Минчо.

Единъ циганинъ, който вървѣше предъ Минча, помисли, че на него викатъ магаре и кресна:

— Азъ ще ти кажа кой е магаре, като взема тоягата!

— Нѣма защо да ми показвашъ, — отговори Минчо. — Магарето азъ го водя и го продавамъ.

— А, тѣй ли? Е, колко искашъ за него?

— Една жълтица.

— Хубаво, дай магарето, ще ти донеса сега жълтицата.

— Ама лѣскава да бжде! — рече Минчо.

Циганинътъ взе магарето и го отведе. Чака го Минчо да донесе жълтицата, чака го, чака, циганинътъ го нѣма никакъвъ.

Върна се Минчо да каже на баба си.

— Ехъ, глупаво момче, — извика, бабата, — дава ли се стока, преди да си взелъ паритѣ! Ами козелътъ кжде е?

— Него го оставихъ самъ да се продава, бабо.

— Боже, Боже, това момче ще ме остави безъ игла съ широки уши! Скоро да намѣришъ козела и да ми го доведешъ! Ако го не доведешъ, въ кжши да се не връщашъ!

Затича се Минчо да доведе козела. Стигна при крушовото дръвце. Гледа — козелътъ го нѣма.

— Продалъ се е, — рече си Минчо.

Повдигна камъка, гледа и жълтица нѣма. Ами сега?

— Виджъ какви търговци сж се навѣдили, — каза Минчо тжжно. — Купуватъ, пѣкъ не плащатъ. Ами пѣтля, и него го нѣма никакъвъ. А за пазачъ го оставихъ. Ще го науча азъ него! Ще го намѣря и ще го пребия отъ бой. Той е виновенъ за всичко. Зарадъ него баба си навѣхна крака, заради него азъ отидохъ на пазара, заради него оставихъ тукъ козела, заради него ми взеха и магарето, и козела. Да, да, за всичко е виновенъ той, ще го пребия отъ бой!

И Минчо се впсуна да търси